

Lê Minh Ngọc

Thói Đời

Rất cảm ơn bạn hiền, đã chuyển đến tôi tờ giấy có cái tựa đề dài thooong... đến hai hàng chữ tiếng Mỹ! Vài tuần trước đó, có một vị đàn anh cũng đã chuyển cho tôi tờ giấy này. Đọc qua, tôi thấy có cái trò chơi chữ nghĩa. Và ngon lành hơn nữa, là lời hù dọa độc giả, cùng hăm he truyền thông báo chí. Diểu dớ! Tôi vất sang một bên, để tiếp gia đình người bạn thân đến chơi nhân dịp hè, đã hẹn nhau trước. Nhân tiện, cũng để cho “phe ta” tiểu hi hi chút chơi, cho thêm tuổi thọ ...

Tiền bạn ra phi trường rồi, hôm nay tôi quay lại với lá thư này, cho phải phép với bạn hiền. Trước tiên, phải giải quyết cái tựa đề dài thooong! Tựa đề đã dài đến hai hàng chữ, mà lại không viết bằng tiếng Việt nữa, nên mỗi khi cần đề cập đến, là nó ... hao xúu quách của người viết người đọc quá! Đọc xuống bên dưới, lá thư lại nửa Mỹ, nửa Mít, nửa nạc nửa mỡ. Để cho tiện dụng, đề nghị gọi là nó là ... “the combo letter”, nói ra tiếng Việt là ... “lá thư ba rọi”! Và bây giờ, mổ xẻ ba rọi, cũng đành phải ba rọi chút chút đó đây ...

Mới đọc qua lá thư ba rọi, thấy có vẻ như là một lời nhắn đến các Truyền Thông Báo Chí, cấm không được đăng tải bài “Mỗi Độ Tháng Tư Về”. Bài mà tôi đã viết cuối tháng tư vừa qua, khi lần đầu tiên tôi đọc thấy một bài bình luận về chiến sự tháng tư năm xưa, được phổ biến rộng rãi trên Internet vào đầu tháng tư năm 2007 này. Bạn Trương Kim Anh, Cựu SVSQ K.23VB có mang về phổ biến trên diễn đàn Tổng Hội Võ Bị Quốc Gia ngày 3 tháng 4 năm 2007. Bài bình luận này mang tựa đề “Triệt Thoái Cao Nguyên 1975, Cuộc Hành Quân Phá Sản”. Nội dung bài đó trích dẫn những chữ nghĩa từ ba cuốn sách khác nhau, để nhận định phê phán về dân quân Miền Nam, về các đơn vị, các cấp chỉ huy trong Quân Lực Miền Nam Việt Nam ngày trước. Ba cuốn sách đó là “Đại Thắng Mùa Xuân” của tướng cộng sản Văn Tiến Dũng, cuốn “Cuộc Triệt Thoái Cao Nguyên” và cuốn “Những Uất Hận Trận Chiến Mất Nước” của tác giả Phạm Huấn,

(Màn 2 Của Bài Viết Mỗi Độ Tháng Tư Về Đăng Trên COV số 82 tháng 5-2007)

Lê Minh Ngọc

(Cựu Trung Tá Lữ Đoàn Trưởng Lữ Đoàn 2, Lữ Đoàn 4 Nhảy Dù)

Mỗi ĐỘ THÁNG TƯ VỀ ...

Hàng năm, cứ mỗi độ tháng tư về, là thiên hạ lại thấy xuất hiện trên báo chí và mạng lưới, những tin tức hình ảnh liên quan đến biến cố tháng tư năm 1975. Năm nay, cuốn “Cuộc Triệt Thoái Cao Nguyên” của tác giả Phạm Huấn bỗng được thấy đặc biệt chiếu cố, khai thác đều trên các mạng lưới. Và tên tuổi Phạm Huấn được đặc biệt nhắc nhở, đề cao, đến độ thần thánh. Một nét đặc biệt hơn nữa: đến những chữ nghĩa trong cuốn “Đại Thắng Mùa Xuân” của rặng-đen-mã-tấu Văn Tiến Dũng, cũng được trân trọng trưng bày ... Lý do tại sao, xin dành quyền thẩm định phê phán khách quan lại cho quý độc giả, sau khi đọc xong bài viết nhỏ bé này ...



thuộc ngành Chiến Tranh Chánh Trị trong Quân Lực Miền Nam ngày trước.

Chữ nghĩa được trích dẫn từ cuốn “Đại Thắng Mùa Xuân”, thì chả ai thắc mắc làm chi, vì từ ngày kiểm soát được phân nửa giang sơn miền bắc Việt Nam đến nay, giọng điệu tuyên truyền của cộng sản vẫn thế. Dưới chế độ cộng sản độc tài, ai ai cũng biết rằng, chẳng làm gì có chuyện “bình luận gia” hay “ký giả”, hay “nhà văn” Văn Tiến Dũng, có quyền viết lách khách quan, vô tư, trung thực! Đã vậy, lại mang những chữ nghĩa, những dữ kiện trong tài liệu tuyên truyền của cộng sản ra, để rồi dựa vào đó mà bình luận, mà phê phán, thì liệu đóng góp được gì cho công bằng, cho sự thật và cho kiến thức đây?! Hay là chỉ vô tình tiếp tay tuyên truyền?

Riêng trong những chữ nghĩa được viện dẫn từ hai cuốn sách của “phe ta”, độc giả thấy có đề cập đến rất nhiều mặt trận, nhiều đơn vị, phê phán nhiều vị Tư Lệnh, nhiều cấp Chỉ Huy. Là một độc giả, trước phục vụ trong Binh Chủng Nhảy Dù trong QLVNCH, tôi có đọc thấy nhiều điều không đúng sự thật về hai Lữ Đoàn 2 và 3 của Binh Chủng này, nên đã lên tiếng. Tôi chỉ lên tiếng về Nhảy Dù, không phải vì “chỉ biết có đơn vị mình”! Sau khi điện thoại phối kiểm kỹ lưỡng, tôi chỉ vạch lên những điều thất thiệt liên quan đến đơn vị mà tôi có biết rõ. Tôi không nói về các đơn vị khác, vì không muốn xỏ chân mình vào giày dép của các ngài bút lớn, viết phóng sự chiến chinh, tán huyên thiên về đủ thứ chuyện, mà chính họ không hề biết, hay chỉ biết lõm bõm, chỉ nghe đại khái! Mục đích chính của bài lên tiếng, là để nói rằng, việc đem 3 cuốn sách nói trên ra, để trích dẫn, để phê phán, bình luận chiến sự tháng tư năm xưa, là không thể nào có được sự khách quan, chính xác, mà chỉ tiếp tay loan tin thất thiệt, bôi bác các đơn vị Quân Đội Miền Nam.

Báo Chí chả bao giờ thích phổ biến tin tức đã cũ. Tin Nguyễn Minh Triết trong tháng 6 vừa qua, sang tháng 7 này, đã trở thành “history”. Vậy, mục đích chính của lá thư ba rọi, có phải là chỉ để hăm he báo chí hay không? Đọc qua lá thư ba rọi, ai cũng thấy là một cái “game” linh kinh, gồm vài điểm, xây dựng trên điểm chính, là trò chơi chữ nghĩa.

Hãy cùng nhìn vào trò chơi chữ nghĩa trên lá thư ba rọi, xem là cái trò gì ...

Trò chơi chữ nghĩa.

Trò chơi này, tuy có nhiều óc sáng tạo đấy, nhưng không phải cứ được “tự biên tự diễn” dựng lên, là đương nhiên đúng, là “thành luật”, là đủ để đi hăm dọa người khác! Cá nhân tôi, không hề có chút thích thú nào, để tham gia trò chơi sửa cắt chữ, để mảnh mung lèo lá nghĩa! Cho nên, tôi chỉ chụp lại nguyên xi các dòng từ 28 đến dòng thứ 35 trên trang 257 của cuốn “Cuộc Triệt Thoái Cao Nguyên”, đoạn văn ngắn ngủi 8 dòng, viết rất rõ ràng về tinh thần chiến đấu của các đơn vị chủ lực của Quân Đoàn II và Lữ Đoàn 3 Nhảy Dù, tại chiến trường cao nguyên, Pleiku, Kontum, Nha Trang ngày đó: (copy nguyên trang 257 có kèm theo ở cuối bài này):



Tác giả viết gì, nói gì, đang hiển hiện ra trên giấy trắng mực đen của trang 257, dưới mắt người đọc. Là một độc giả bình thường, như hàng ngàn hàng triệu độc giả bình thường khác trong công chúng, chúng tôi đọc 8 dòng chữ trên, và chúng tôi nhận ra nghĩa theo cách tự nhiên, theo lẽ bình thường, theo “common sense”. Qua 8 hàng chữ trên đây, độc giả chúng tôi đọc thấy rất rõ ràng, tác giả nói rằng Lữ Đoàn 3 Nhảy Dù đã buông súng tại mặt trận Khánh Dương. Có gì mập mờ đâu? Tác giả còn cho biết rõ ràng ngày tháng nữa: 1.4.1975. Và cũng theo

“common sense”, độc giả đọc thấy tác giả viết rằng, tinh thần chiến đấu của các đơn vị chủ lực Quân Đoàn II và Lữ Đoàn 3 Nhảy Dù tại chiến trường cao nguyên ngày đó, như Kontum, Pleiku, Nha Trang: Chưa đánh đã bỏ chạy. Rất rõ ràng như ban ngày. Ai ai cũng đọc thấy một cách bình thường, tự nhiên, trong sáng như vậy.

Viết xong 8 dòng chữ trên đây, như e rằng còn chưa đủ rõ cho người đọc, chính tác giả còn nhấn mạnh, còn xác quyết tuyệt đối, như đinh đóng cột một lần nữa, bằng một “coup de grâce” rằng: **“Chưa đánh đã bỏ chạy! Đúng!”**. (Đúng. Chấm than!) Như vậy, đã chẳng quá rõ ràng rồi hay sao?

Đánh đấm, không phải là nhiệm vụ của dân chúng. Đừng hòng, vì “mót” quá, mà lái nghĩa đi rằng, dân chúng “Chưa đánh đã bỏ chạy” nha! Ngoài ra, văn phạm Việt Nam rất rõ ràng minh bạch. Pleiku, Kontum, Nha Trang, là 3 địa danh, là tên của 3 thành phố trong lãnh thổ Vùng II Chiến Thuật ngày trước. Qua thuật “nhân cách hóa” trong văn chương, có nhiều địa danh đã được gán cho những đặc tính này, màu sắc nọ. Nhưng dù có “nhân cách hóa” đến đâu, cũng không thể nào “cơ động hóa”, hay “đi động hóa” các thị xã, các thị trấn được. Nói một cách khác, dù trước hay sau 1975, Pleiku, Kontum, Nha Trang cũng không bỏ chạy đi đâu được! Vậy, “Chưa đánh đã bỏ chạy”, chắc chắn không thể nào gán cho Pleiku, Kontum, Nha Trang được. Đừng hòng!. Vậy thì, qua 8 dòng chữ nguyên thủy trên đây, “chưa đánh đã bỏ chạy” còn có thể là ai khác nữa, ngoài các đơn vị chủ lực Quân Đoàn II và Lữ Đoàn 3 Nhảy Dù?!

Trong khi đó, chữ nghĩa trên lá thư ba rọi, lại cố tình nói ngược lại điều tác giả đã viết, cố tình đi ngược lại điều chính tác giả đã nhấn mạnh “Chưa đánh đã bỏ chạy! Đúng!”. Tại sao họ dám làm như vậy? Tại vì họ chắc rằng người đọc không có sẵn trang sách trên tay. Họ cất xén đi, lấy chi mà phối kiếm! Từ đó, mọi sự sẽ trở thành hỏa mù! Cắt chữ một ly, nghĩa đã khác đi một dặm. Vậy mà, trên lá thư ba rọi, họ đã vớt đi cả nguyên 4 dòng đầu của đoạn văn 8 dòng chữ nói trên (50%), để bóp méo nghĩa và tung hỏa mù, đánh lừa độc giả. Bốn dòng chữ đó, là phần chính yếu của đoạn văn 8 dòng, đã loan tin thất thiệt, bôi bác trắng trợn nhiều ngàn người trong đoàn quân Lữ Đoàn 3 Nhảy Dù, và nhiều ngàn gia đình liên hệ.

Tôi kèm theo liền dưới đây, bản chụp lại của 2 tài liệu khác nhau, nói về cùng một sự việc. Một bản chụp chữ nghĩa bây giờ, trên lá thư ba rọi, chỉ bắt đầu từ dòng thứ 32: “Đó là thực trạng ...”

Dear Sirs/Madams:

Demand is hereby made that you refuse to publish an article entitled “Moi Do Thang Tu Ve..” written by Ngoc Minh Le aka Le Minh Ngoc, in which this person misquoted and misinterpreted the late Pham Huan’s book entitled “Cuoc Triet Thoai Cao Nguyen 1975”.

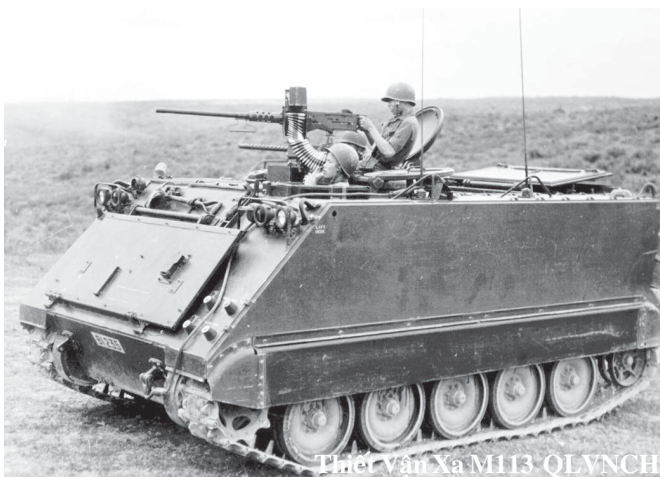
On page 257 of Cuoc Triet Thoai Cao Nguyen 1975, Pham Huan wrote, “Đó là thực trạng và tinh thần chiến đấu của các đơn vị chủ lực Quân Đoàn II, và Lữ Đoàn 3 Nhảy Dù trong những ngày sau cùng trên chiến trường Cao Nguyên.” Then a new paragraph states, “Pleiku, Kontum, Nha Trang: Chưa đánh đã bỏ chạy! Đúng!”

Và một bản chụp chữ nghĩa ngày trước, bắt đầu từ dòng thứ 28 đến dòng thứ 35, trên chính trang 257 của cuốn “Cuộc Triệt Thoái Cao Nguyên”, đoạn văn kể chuyện về tinh thần chiến đấu Lữ Đoàn 3 Nhảy Dù và các đơn vị chủ lực của Quân Khu II:



Đọc và so sánh hai bản chụp trên đây, thì độc giả và công chúng thấy ngay, ai mới là kẻ chơi chữ, ai mới là đứa đã “misquote”, hay “misinterpret”? Bằng chứng rành rành, đã vạch lên mặt trái của trò chơi chữ, coi thường độc giả và bịp bợm công luận. Đã cáo gian, mà còn dám ngang nhiên hù dọa độc giả, hăm he báo chí? Cái thói đời ngang ngược này, người ta chỉ đọc thấy, khi sách vở mô tả những tệ đoan trong thời thực dân phong kiến. Nếu ngày xưa, mà các ngài có chút gan liên ra chiến đấu, nắm được cái tiểu đội, trung đội, thì làng mạc thôn xóm nào, nam phụ lão ấu nào, đàn bà con gái nào, chịu đời các ngài cho thấu ...

Trong liên hệ giữa Chữ và Nghĩa, người ta chỉ nói đến hai nhân tố: Người Viết, và Người Đọc. Hay Tác Giả và Độc Giả. Không có chỗ đứng ở giữa cho bất cứ một người thứ ba nào khác. Trước và trong khi viết, tác giả nghĩ gì, chỉ có tác giả biết. Sau khi viết và in ấn xong, thì tác giả muốn nói gì, viết gì, đã trở thành hiển hiện trên giấy trắng mực đen của trang sách. Tất cả sự chính xác, là ở trên trang sách.



Chính vì vậy, để chặn đứng cái trò chơi chữ trên đây, cách chính xác và minh bạch nhất, là phải để cho độc giả đọc được trang sách n g u y e n thủy.

Đọc hết lá thư ba rọi, mọi người thấy một hoạt cảnh khá tiêu lâm vui nhộn: Một anh tà lợt của cố tác giả, đã nhảy xổm vào giữa tác giả và độc giả. Hấn xoắn tay áo lên, vén môi, kéo lưỡi tác giả, rồi la bài hải rằng, tác giả tuy viết thế này, nhưng thật ra, là muốn nói thế nọ! Chưa hết, hấn lại phùng mang trợn mắt lên,

quay sang cà khịa, nạt nộ độc giả, rằng tuy đã đọc như thế đó, nhưng phải hiểu thế kia mới được. Tuyệt đối cấm

hiểu theo ý độc giả, cấm hiểu theo lẽ bình thường, cấm hiểu theo “common sense”. Ai hiểu “vô kỷ luật” (!), là hấn đi thưa!. Vui hơn Tết Taliban !!!

Có cái luật nào mà ngộ nghĩnh, ngễnh ngãng, ngốc nghếch, ngây ngô, ngổ ngẩn, ngang ngược, ngu ngốc đến như vậy!! Trường hợp trên đây, quá rõ ràng, không ai nhầm lẫn được. Giả dụ như ở một trường hợp nào khác, mà độc giả có hiểu lầm đi chăng nữa, thì trách nhiệm vẫn ở tác giả một triệu phần trăm: chính tác giả đã viết, cho người đọc và công chúng hiểu như thế!

Và để chấm dứt cái trò chơi chữ lộ liễu nơi đây, tôi nêu lên điểm cuối của nó: Câu “Kontum, Pleiku, Nha Trang: Chưa đánh đã bỏ chạy! Đúng!”, không phải là câu đầu của “new paragraph”, mà đó là câu cuối của “paragraph” trước, câu cuối của đoạn văn 8 câu nói về tinh thần chiến đấu của Lữ Đoàn 3 Nhảy Dù và các đơn vị chủ lực Quân Đoàn II. Câu đầu của “new paragraph” là “Cuộc rút bỏ ...” nói về một chuyện khác, chuyện sai lầm nghiêm trọng của cuộc rút bỏ Pleiku, Kontum.

Làm sao mở đầu một paragraph mới, bằng cách bắt phạt ba thành phố Kontum, Pleiku, Nha Trang phải chạy bộ đây ??? Cố ép rằng, Kontum, Pleiku, Nha Trang mới là các thủ phạm “chưa đánh đã bỏ chạy”, thì quả là chạm dây nặng rồi, xem thường văn phạm Việt Nam quá! Còn cứ nghĩ rằng độc giả không phân biệt nổi hai “paragraph”, có ý nghĩa hoàn toàn khác nhau, thì quả là chủ quan ngốc nghếch, khinh thường trình độ độc giả và công chúng thái quá.

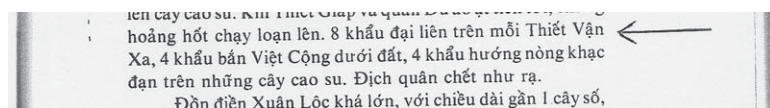
Bỏ tiền ra, mua sách về, ngâm lên bài thơ “Ngôi Buồn ...” của Cụ Già Gân Trần Văn Hương, cho cuộc đời nó lẩn tẩn. Xong rồi, độc

giả khoách đốc lên mà đọc. Đọc theo kiểu bình thường, theo kiểu tự nhiên, theo kiểu “common sense” của người phàm, cho đã, cho đáng đồng tiền bát gạo. Quận Hách nào, lấy quyền gì, để cà khịa với người ta đây? Chỉ có các người muốn kiếm chuyện để cà khịa với độc giả, mà kiếm không ra, nên mót quá, phải “misquote” và “misinterpret”! Chữ độc

giả, có ai cần cóc chi phải “misquote”, hay “misinterpret” làm chi cho mệt xác?!

Cái nhìn tổng quát.

Độc giả không muốn mất thì giờ vào những chuyện bá láp, nên chỉ nói một lần, về chuyện không đúng, cần phải nói. Chứ độc giả mà muốn phê phán 2 cuốn sách nói trên, thì chán vụn chi chuyện để nói. Không tin chẳng? Đây là một ví dụ: cuốn “Những Uất Hận Trận Chiến Mất Nước” chẳng hạn. Trang 171, dòng thứ 19 đến 21:



“8 khẩu đại liên trên mỗi Thiết Vận Xa”? Pháo tháp chiếc thiết vận xa, có kích thước chỉ xấp xỉ bằng chiếc bàn thờ tròn trong nhà hàng đám cưới, mà ai cũng biết! Kích thước đâu, để gắn được 8 khẩu đại liên? Mà dù có gắn chơi 8 khẩu súng nước, thì “room” đâu cho 8 chú xạ thủ lồi tù ngồi đây?! Đã vậy, còn cái tiêu lệnh tác xạ “đỉnh cao trí tuệ” “4 khẩu bắn Việt cộng dưới đất, 4 khẩu hướng nòng khạc đạn trên những cây cao su”! Dù địch có xuất hiện trước nòng súng, cũng không được bắn bậy bạ. Bắn bậy bạ, là cạo đầu, nhốt chuồng cọp! Formidable!

Những đoạn mô tả đánh đấm ly kỳ kiểu này, rất nhiều trong 2 cuốn “Cuộc Triệt Thoái Cao Nguyên” và “Những Uất Hận Trận Chiến Mất Nước”. Tôi chỉ chọn, và nêu lên đây đoạn “8 khẩu đại liên” này, vì không ai còn có thể “misinterpret” được. Từ em bé chăn trâu ở đồng quê Việt Nam, cho đến cô nữ sinh đi xem diễn hành ở thành thị, ai cũng hơn một lần được thấy pháo tháp của các thiết vận xa. Độc giả chúng tôi đã bị lên án, là dám cả gan chế diễu, dám “ridicule” tác giả! Khiếp quá! Nhưng ai đang “ridicule” ai đây? Đào đâu ra được một độc giả, có đủ kiến thức và văn tài, để phá nổi cái kỷ lục “self-ridiculed” 8 khẩu đại liên trên mỗi thiết vận xa được?

Đọc 2 cuốn “Cuộc Triệt Thoái Cao Nguyên” và “Những Uất Hận Trận Chiến Mất Nước”, độc giả thấy rất nhiều đoạn bất mãn, hằn học. Nên ngồi bút Chiến Tranh Chánh Trị không viết ra chữ nghĩa Tâm Lý Chiến, mà rất nhiều đoạn bay mùi phản chiến! Xấu hổ với nữ binh Do Thái, so sánh chi với Moshe Dayan! Ông Thiếu Tá tùy viên đã quay lại phê phán ông xếp trực tiếp của mình, ông Tư lệnh Tư Lệnh Quân Đoàn chả ra chi cả. Cũng được đi. Tự do ngôn luận mà. Vợ con ông Tư Lệnh còn tại thế đó, họ có đòi thưa gởi ai đâu? Nhưng vì không ưa ông Tư Lệnh, mà loan tin thất thiệt trên giấy trắng mực đen rằng, các đơn vị chủ lực dưới quyền ông đó, đều chưa đánh đã bỏ chạy, thì lại là một vấn đề khác, gây phiền hà cho nhiều ngàn, nhiều chục ngàn quân nhân và gia đình liên hệ.

Hăm dọa Độc giả và Truyền Thông Báo Chí.

Cả thế giới đã theo dõi cuộc tranh cử Tổng Thống Hoa Kỳ 3 năm trước đây, chắc chưa ai quên chuyện cuốn sách “Tour of Duty: John Kerry and The Vietnam War”, của ứng cử viên, Thượng Nghị Sĩ quyền thế John Kerry. Dù sao, thì John Kerry ít nhất cũng đã có mặt ngay trên “patrol boat”, chứ không ở mãi tận đâu đâu. Dù sao đi nữa, trong 3 cái lẳng nhăng nó hay làm khổ phe ta, là chiến công, huy chương, lon mũ, ngải

Kerry chỉ mới cầm nhằm có 2 món đầu. Vậy mà, Truyền hình Mỹ đã đưa nhiều thủy thủ trong giang đội (do John Kerry chỉ huy ngày trước) lên TV. Những thủy thủ đó đã mở xẻ cuốn sách ra sao, họ đã cáo giác, đã phang chiến công phịa, huy chương ma của “xếp” như thế nào! Thế ban tham mưu tranh cử của John Kerry có đi nhờ luật sư hù dọa hăm he các thủy thủ đó và Truyền Thông Báo Chí chưa?

Ở cái đất nước này, chiều hôm qua Tổng Thống Bush bị điều công khai trên Late Night Shows của David Letterman và Jay Leno. Fox News trưa hôm nay, kê tủ đứng Phó Tổng Thống Cheney trên Special Report. Họ cố tình “misquote” để diễu đấỵ. Họ lộ liễu “misinterpret” để cố chọc cho công chúng cười đấỵ. Thế hai ông đương kim Nguyên Thủ Quốc Gia này, có cho mật vụ đi hăm he Báo Chí Truyền Thông chưa? Hay đã có nhờ luật sư đi cà khía với công chúng, với độc giả chưa? Vì lá thư ba rọi đã được cố tình hung hãn phổ biến tổng quát, hù dọa độc giả và công chúng, hăm he luôn cả Báo Chí Truyền Thông (you may be liable to...)! Cho nên công luận đang nhìn vào, Truyền Thông Báo Chí đang ghé mắt quan sát. Độc giả chúng tôi đang chờ xem Báo Chí và Internet họ khiếp sợ cái hạnh Fidel Castro, cái thói Saddam Hussein này đến như thế nào.

Sao lâu rồi, mới lên tiếng!

Suối kinh “Koran” của Hồi Giáo, đã phổ biến ngoài nghìn năm. Có cả tỉ người nghiền ngẫm, sùng bái. Nhưng có ai dám cho rằng, mọi người đều đã phải đọc qua rồi đâu?. Vì còn có nhiều tỉ người “non-muslim” chưa hề biết đến. Sau vụ “9/11” xảy ra, báo chí truyền thông mới bàn tán đến cuốn kinh này. Vậy, họ đã “làm bậy” cả hay sao? Sách vở lá cải, so với cuốn kinh “Koran”, thì đi đến đâu, mà dám ngôn rằng, sách ra lâu rồi, thì không nên, hoặc không được động đến?

Đợi tác giả chết rồi, mới lên tiếng!

Người đời, và bao nhiêu báo chí sách vở, từ lâu vẫn đề cập đến, vẫn phân tách mổ xẻ nhiều vấn đề, nhiều khía cạnh, liên quan đến nhiều bộ mặt đã nằm xuống. Từ những ông tướng Đỗ Mậu, Nguyễn Ngọc Loan, cho đến những nhân

vật giữ những chức vụ quan trọng hơn trong lịch sử Việt Nam cận đại. Như những ông Ngô Đình Diệm, Hồ Chí Minh, Bảo Đại, Nguyễn Văn Thiệu, Dương Văn Minh ... Vậy, đã có ai bao giờ nghe thấy những lời xâm xỉ rỉ tai, vừa đạo đức giả, vừa ám ở hội tề rằng, báo chí và truyền thông đã hèn hạ đợi cho những nhân vật đó chết rồi, mới lên tiếng hay không? Lập luận lằng lằng, ngõ ngẩn!

Nỗi niềm của người cô phụ.

Quân, ở đây, là những người lính chiến trong các đơn vị Quân Khu II. Dân, là gia đình, là cha mẹ vợ con của những người lính trăm nghìn khổ nhục đó. Họ đã chiến đấu trong điều kiện vô vọng, sau khi bị cúp hết quân viện từ hai năm trước, để rồi người thương vong mất xác, kẻ tù đầy khổ ải. Gương chiến đấu đến cùng của Lữ Đoàn 2 Nhảy Dù (ra thay thế Lữ 3ND ngày 4.4.75) tại Bửu Sơn Phan Rang, là một tấm gương anh dũng để đời. Những bà mẹ, những người vợ của họ, cũng là người. Họ cũng có cảm xúc cảm nghĩ, cũng biết khổ đau, tủi nhục. Họ đang thay cha thay ông chúng nó, để vất vả nuôi dưỡng các đứa con cháu cô cút. Trong quốc nội, thì vướng cái tội “ngụy”. Ra hải ngoại, thì trâu chậm uống nước đục. Đã vậy mà vẫn chưa yên tâm thân già, còn bị dựng đứng chuyện lên, để bôi bác thân phận, để dẫn vật tinh thần. Nào là buông súng. Nào là chưa đánh đã bỏ chạy! Chưa cầm súng được một ngày, lại khởi khởi nói chuyện nghìn người khác buông súng? Người viết sách và những kẻ liên hệ xa gần, có bao giờ lý đến nỗi khổ nhục của người khác hay không?

Máu có chảy, thì ruột mới mềm. Nếu chính chồng con mình đã chiến đấu hy sinh, giờ lại bị vu khống bôi bác như vậy, hỏi mình nghĩ sao đây? So sánh với họ, thì nỗi niềm được nêu lên trong lá thư ba rọi, nếu có, đã thấm vào đâu?! Có lẽ vì người trong cuộc đã tự hiểu rõ như thế, nên nỗi niềm của người cô phụ, đã được chính lá thư này diễn tả rất rõ ràng, là “**extremely insensitive to her**”!

Lại tiếng tây tiếng u nữa! Chúng tôi lại mạn phép được nhìn vào, theo con mắt người phạm. Chữ “sensitive”, rất quen thuộc trong đời sống hằng ngày. Dù là tiếng Tây tiếng Mỹ, nó cũng có nghĩa là lẩn tẩn, là nhạy cảm. Thêm chữ “un” hay “in” vào trước nó, thì nghĩa đối ngược lại. “insensitive” trở thành hết nhạy cảm, cóc lẩn tẩn nữa! Đúng vậy không? Có ai “misquote” hay “misinterpret” gì không đây? Chúng tôi thiết nghĩ: dù là còn lẩn tẩn, hay đã ... tuyệt đối lẩn tẩn, thì đó cũng là chuyện riêng tư kín đáo của người khác, bất luận nam nữ. Đề nghị các ông nên tế nhị, lịch sự, kín đáo, không nên mang chuyện “tối mật” của người, lên lá thư ba rọi, phổ biến tổng quát cho thiên hạ để làm cái gì! (Copy lá thư này, kèm theo ở cuối bài).

Trận lới đình của ông “Estate of Pham Huan’s Representative”.

Trên mặt chữ của lá thư ba rọi, người đọc thấy rõ sự giận dữ của chàng Estate ... lại dài thòng nữa! Khổ quá! Tạm gọi tắt cho ngắn gọn, là “Mr. Pham’s Rep”. Xin nhắc nhỏ ông Rep điều này. Thế còn bao nhiêu chục ngàn lính Quân Đoàn II và Nhảy Dù, họ có “feelings” hay không vậy? Bộ ông Rep tưởng họ cũng “insensitive” hay sao? Họ ở lại, gỡ mìn mấy cuốn lịch, rồi mới sang sau muộn màng. Rồi còn bị vu khống bôi bác nữa. So với “feelings” của họ, trận lới đình của ông Rep cần được mấy cà-ram?

Chiến sử, phải có cái chính xác tối thiểu của chiến sử. Bằng không, thì nên lường thiện để rõ là giả sử, giả tưởng, chứ không thể nhập nhằng, ba rọi được. Những chuyện thất thiệt đã in lên sách, ông Rep ra lệnh, phải cầm mồm cho đến thiên thu, cho con, cháu, chắt nó đọc hay sao? Vung vít bôi bác người, cấm không cho người lên tiếng? Bây giờ, bỗng dưng ông nhẩy ra, vờ ngược là “Estate Rep”! Nói thục với ngài Rep: Thưa ông con ở bụi này mà chi, cho lính cày phần nộ, họ biết chỗ nắm đầu?. Cho các bà vợ, bà mẹ, bà nội, bà ngoại đau khổ, họ có chỗ đổ rác, khi nổi sùng? !

Tiếng nói của người trong cuộc.

Tôi mạn phép ghi lại nơi đây, lời phát biểu của hai quân nhân đã trực tiếp có mặt tại trận trên chiến trường Vùng II Chiến Thuật ngày đó.

Người thứ nhất, là **Đại tá Không Quân Nguyễn Hồng Tuyên**, hiệu giang hồ là Tuyên Mập Khu Trục, hiện đang cư ngụ tại bắc Cali. Tôi tìm liên lạc với anh Tuyên, là để hỏi cho ra vụ Bom CBU ngoài trung ngày đó. Qua phần thuyết trình của các phòng ban tham mưu của Nhảy Dù, tôi được biết là, không có bom CBU cho chiến trường ngoài trung lúc bấy giờ. Nhưng tôi không có lý do gì để mà tự ái ầm ố, để mà ngu xuẩn tử thủ lấy cái hiểu biết không đến nơi đến chốn của mình. Tôi cố liên lạc với ĐT Tuyên để hỏi, cho hiểu biết thêm. Là một sĩ quan rất thâm niên của Quân Chung Không Quân, ĐT Tuyên còn là Chỉ Huy Trưởng Căn Cứ 60 Không Quân Chiến Thuật tại Phù Cát, Bình Định, ngay trên chiến trường Vùng II năm 1975. Đại tá Tuyên là giới chức có thẩm quyền, có tư cách nói về bom CBU:

- “Làm gì có bom CBU cho Quân Đoàn II. Tại mặt trận Long Khánh, Xuân Lộc, may mắn có 2 trái “Daisy Cutter”, loại bom có sức công phá rất mạnh, thường được dùng để phá rừng, tạo khoảng trống rất lớn, để làm bãi đáp, hay thiết lập căn cứ. Nhưng cũng chỉ kéo dài tình trạng dây dưa của Sư Đoàn 18 Bộ Binh thêm được vài tuần. Vì sau hòa đàm Ba Lê kết thúc, ngoài việc cùp quân viện từ năm 1973 ra, Mỹ đã công khai chuẩn bị rút bỏ. Các quân binh chủng khác, tôi không rõ. Nhưng Không Quân thì đã rõ chuyện

Bố Cáo

Nguyệt San Con Ong Việt là một trong số những cơ quan truyền thông đã phổ biến bài viết “**Mỗi Độ Tháng Tư Về**” của tác giả Lê Minh Ngọc. Được biết các cơ quan truyền thông khác đa số đã chính thức nhận được lá thư: “**Notice of misquotation and misinterpretation and demand not to publish**” từ “**Hung Pham, representative of Estate of Pham Huan**” qua văn phòng luật sư VU.S.A của Michael Chinh Vu liên quan đến bài viết kể trên, riêng tòa soạn Con Ong Việt đến nay vẫn không nhận được, chúng tôi yêu cầu “**Hung Pham, representative of Estate of Pham Huan**” chính thức gửi cho:

Con Ong Việt LLC

P.O. Box 390219

San Diego, CA 92149-0219

một bản giống như đã gửi cho các cơ quan truyền thông khác, để tiện dụng trong tương lai. Xin lưu ý, Con Ong Việt được điều hành bằng một tổ hợp, là một Limited Liability Company, xin quý cơ quan khi liên lạc thư từ sử dụng đúng danh xưng hợp pháp **Con Ong Việt LLC**.

Được biết trong bản “Notice” kể trên có lời lẽ ngăn cấm, đe dọa các cơ quan truyền thông báo chí không được phổ biến bài viết “Mỗi Độ Tháng Tư Về” (Our demand that you refuse the publication of the article entitled “Moi Do Thang Tu Ve. . . by Le Minh Ngọc. If you disregard this notice, you may be liable to the Estate of Pham Huan . . .”), Con Ong Việt chúng tôi rất lấy làm bất bình với lời răn đe kể trên nên xin phép được trình bày với quý cơ quan một vài điểm, trước khi, nếu cần phải có hành động luật pháp cần thiết (legal necessary actions).

1- Thư lưu ý (notice), yêu cầu (request) hoặc đòi hỏi (demand) được tống đạt từ một văn phòng luật sư khi chưa “sub-

mit” tại tòa, chưa có “case number” hoàn toàn không có giá trị và thường được sử dụng giữa cá nhân với cá nhân như một hình thức đe dọa. Loại thư này văn phòng luật sư “đói” có khi chỉ lấy \$50, văn phòng luật sư khá hơn có thể đến \$500. Văn phòng luật sư vừa đói, vừa rách, vừa là bạn bè, nhiều khi chỉ tốn một tô phở. Trong 9 năm hoạt động, Con Ong Việt LLC đã nhận được trên dưới 10 cái thư Luật Sư loại này, hầu hết từ các văn phòng luật sư “Phe Ta”, có thư còn viết tiếng Anh sai văn phạm. Thường thì Con Ong Việt vất vào thùng rác, chỉ duy nhất có một cái là C.O.V phải nhờ đến luật sư trả lời, đồng thời cũng là để đòi lại các khoản tiền phí tổn văn phòng và tham khảo luật sư khi nhận được “lá thư đe dọa” có mượn luật sư đứng tên.

2- Riêng về việc phê bình quyển sách CTTCN, tác giả Lê Minh Ngọc đã phân tích đầy đủ và sâu sắc trong 2 hai bài “Mỗi Độ Tháng Tư Về” và “Thói Đời”, C.O.V không cần phải phụ họa thêm. Lời nói láo có thể bay đi, chữ viết để đời, một quyển sách viết sai sự thật, người đời có thể bình phẩm chê bai đến muôn đời sau. Nguyễn Du viết Truyện Kiều mấy trăm năm về trước, đến bây giờ người đời, vẫn giới, vẫn mang ra bình phẩm, đa số là khen, nhưng cũng có chê, không giống như CTTCN của Phạm Huấn đã ít người đọc mà lại bị chê nhiều hơn khen.

3- Sau chót, Con Ong Việt rất mong được **Estate of Pham Huan** thưa ra tòa vì tội chê quyển sách Cuộc Triệt Thoái Cao Nguyên. Nếu có vác chiếu ra tòa thì Con Ong Việt vẫn chê. Con Ong Việt đủ vốn theo, biết chơi xì phé, đoán được con tẩy bại rồi! đi tiền đi. Nhớ rằng ai thua phải bồi hoàn mọi phí tổn tố tụng.

Con Ong Việt LLC

này rất sớm. Mỹ đã lấy hết ngòi bom CBU55. Quân Đoàn II đã không có loại bom này. Nếu có, thì diễn tiến tại Khánh Dương đã không như vậy. Nhưng có giỏi lắm thì, thay vì 30 tháng 4, cũng chỉ có thể là 30 tháng 7, hay 30 tháng 10 là cùng, chứ không thể nào lật ngược lại được thế cờ, như từ năm 1968 cho đến 1972 nữa, vì đã cạn tiếp liệu ...”.

Người thứ hai, là **Đại Úy Trần Văn Hiệp**, Sĩ Quan Ban 3 của LĐ3ND tại mặt trận Khánh Dương ngày đó, hiện cư ngụ tại ngoại ô Atlanta, Georgia. Anh Hiệp cầm trên tay bản copy trang 257 của cuốn “Cuộc Triệt Thoái Cao Nguyên”, mặt mày xanh lè: “Thiệt là dựng chuyện, bôi bác thô bạo. Lữ Đoàn 3 Nhảy Dù, sau khi rời Khánh Dương theo lệnh, vì chẳng có không yểm, còn tiếp tục đảm nhận nhiều nhiệm vụ khó khăn khác. Ngày 4.4.1975, được thay thế bởi Lữ Đoàn 2 Nhảy Dù, chúng tôi đã được không vận về Saigon, tiếp tục hành quân cho Biệt

Khu Thủ Đô. Nếu nghe chuyện buông súng này, qua loa phóng thanh trong trại tù cộng sản, thì Hiệp không tức, không ngạc nhiên chút nào. Vì chiều nào cũng bị học tập, kiểm thảo, cũng nghe bôi bác quân dân mình”.

“Còn các đơn vị chủ lực Quân Khu II ngày đó, thì trên đường từ Nha Trang lên Khánh Dương, rồi về Dục Mỹ, Cam Ranh, Phan Rang, Tháp Chàm, Bửu Sơn, chính Hiệp gặp rất nhiều đơn vị khác nhau. Ở mỗi nơi, tình hình và diễn tiến một khác. Có nơi đụng địch quá đông, hỏa lực quá mạnh, nên thiệt hại nặng nề, tan rã nhanh. Nhưng cũng có nơi chiến đấu dũng cảm, cam go đến cùng, trong vô vọng, vì không được yểm trợ, không có tiếp tế. Ví dụ như các trung đoàn của Sư Đoàn 22 Bộ Binh, và như chính LĐ2ND của mình còn ở lại chiến đấu đến cuối tháng 4/75 tại Bửu Sơn Phan Rang. Trên chiến trường thật, làm gì có chuyện đơn giản như lý thuyết, là tất cả

chưa đánh dấu đã bỏ chạy? Nếu nói là loan tin theo đài BBC, thì còn hiểu được. Đài BBC trong những tháng đó, vẫn loan tin trước như vậy, gây nên rất nhiều hoang mang trong dân chúng, và đóng góp phần lớn vào tình hình hỗn loạn. Hiệp đang đứng giữa Nha Trang, đã nghe BBC loan tin Nha Trang thất thủ, buông súng. Ông này không có mặt tại chỗ, chắc là đã nghe theo tin tức của BBC, rồi tương đại vào, lại còn thêm mắm thêm muối ... Chắc là đã như vậy ...”!

Thay lời kết:

Chữ nghĩa trên lá thư ba rọi.

Bất Kontum, Pleiku, Nha Trang phải chạy bộ. Rồi đem chuyện kín “extremely insensitive” của người khác ra, phổ biến tổng quát. Chỉ hai chi tiết này thôi, lá thư ba rọi có đủ khả năng hay trình độ chữ nghĩa, để làm công việc phân tích, hay “review” chữ nghĩa của ai khác hay không?

Các cuốn sách liên hệ:

Đến nay, chắc chẳng có ai nghe nhắc đến hai cuốn sách nói trên, nếu tháng tư vừa rồi không có bài bình luận mang tựa đề “Triệt Thoái Cao Nguyên 1975, Cuộc Hành Quân Phá Sản”, đem “Đại Thắng Mùa Xuân” và “Cuộc Triệt Thoái Cao Nguyên”, cùng với “Những Uất Hận Trận Chiến Mất Nước” ra, trích dẫn lên những

luận điệu tuyên truyền của bên này, so kè với những viết lách thất thiệt của bên nọ, để cùng hòa tấu điệp khúc bôi bác quân dân Miền Nam. Đó là việc chính, mà chúng tôi lên tiếng, chứ chẳng phải vì một lý do nào khác. Người đời không thể ngụy biện rằng, phải biết địch biết ta. Vì sách Văn Tiến Dũng không hề có sự thật về địch, mà chỉ có tuyên truyền. Chỉ mỗi một việc: hai cuốn sách này đã được người đời chấm điểm trúng tuyển, để cho vào chung kết với cuốn “Đại Thắng Mùa Xuân”, đã nói lên rất nhiều về hai cuốn sách đó!

Trước đây, ảnh Hồ Chí Minh và cờ đỏ sao vàng được trưng bày trong sinh hoạt cộng đồng tại Nam Cali. Đồng bào tị nạn cộng sản, có thần nhiên chấp nhận hay không? Tháng tư năm nay, là lần đầu tiên có bài bình luận như bài “Triệt Thoái Cao Nguyên 1975, Cuộc Hành Quân Phá Sản”, được quảng bá trên diễn đàn các hội đoàn Người Việt Quốc Gia. Quý Vị có nghĩ rằng, tác giả “8 khẩu đại liên trên mỗi Thiết Vận Xa” có hội đủ kiến thức bàn về chiến thuật, luận về chiến lược hay không? Và có tư cách thẩm định thời cuộc, phê phán các đơn vị, các cấp chỉ huy hay không? Sách tuyên truyền của cộng sản Văn Tiến Dũng, có khách quan trung thực hay không? Thành viên các hội đoàn Người Việt, có nên thần nhiên

trương đường lối của tổ chức họ không? Có đi ngược lại nội quy của hội đoàn họ hay không? Những tháng tư về sau, gặp chuyện tương tự, nếu chịu ghé mắt đọc, và cân nhắc cho một tí, thì cố gắng lên tiếng của anh em lần này, cũng không đến nỗi lãng phí.

Chuyện hàng triệu gia đình Việt Nam bị thương vong ly tán trong cuộc chiến, cả thế giới đều biết là chuyện có thật. Đọc xong 2 cuốn sách nói trên, độc giả gốc lính cày thấy rõ, những khổ đau mất mát to lớn đó, được mang ra làm bối cảnh, để dựng lên một chuyện thời trang hoang tưởng, đầu Ngô mình Sở. Trang này, thì hào hùng ... khôi hài, đoạn nọ lại sặc mùi phản chiến, kiểu chuyện phim Hollywood! Nếu vô hại, thì cũng vui thôi, chả sao. Nhưng bôi bác thất thiệt thêm một Quân Lực đã bị chính trị bức tử, thì không được. Nên độc giả bắt nhãn, lên tiếng, dù tác giả có là ai. Không hề có riêng tư. Từ tháng tư đến nay, ai nói đồng nói tây, chúng tôi chỉ giữ im lặng. Lần này, miễn cưỡng phải lên tiếng, chứ không định. Chuyện cần nói, chỉ nói một lần, là đủ ...

Lê Minh Ngọc
Tháng 7-2007.



Nuôi Ong.

Mỗi thân hữu, mỗi độc giả cổ động cho Con Ong một đọc giả dài hạn

NOTICE OF MISQUOTATION AND MISINTERPRETATION AND DEMAND NOT TO PUBLISH

TO: All Newspapers, Magazines, and Publishing Agencies

FROM: Hung Pham, representative of Estate of Pham Huan

Dear Sirs/Madams:

Demand is hereby made that you refuse to publish an article entitled “Moi Do Thang Tu Ve...” written by Ngoc Minh Le aka Le Minh Ngoc, in which this person misquoted and misinterpreted the late Pham Huan’s book entitled “Cuoc Triet Thoai Cao Nguyen 1975”.

On page 257 of Cuoc Triet Thoai Cao Nguyen 1975, Pham Huan wrote, “Đó là thực trạng và tinh thần chiến đấu của các đơn vị chủ lực Quân Đoàn II, và Lữ Đoàn 3 Nhảy Dù trong những ngày sau cùng trên chiến trường Cao Nguyên.” Then a new paragraph states, “Pleiku, Kontum, Nha Trang: Chưa đánh đã bỏ chạy! Đúng!”

However, in the article Moi Do Thang Tu Ve..., Le Minh Ngoc misquoted the above paragraphs. Instead of quoting them as two separate paragraphs, he replaced the last period in the first paragraph with a comma, and combined the two paragraphs together as one. In doing so, he essentially changed the dynamics and meaning of what the late Pham Huan intended. Thereafter, Le Minh Ngoc accused Pham Huan of writing that Lu Doan 3 Nhay Du essentially ran away before the fight began! He misquoted and misinterpreted Pham Huan’s aforementioned writing and then made the misinterpretation as the central theme of his article entitled Moi Do Thang Tu Ve..., even though he knew or should have known that it was not what Pham Huan actually intended. His reckless disregard of Pham Huan’s intention and ridiculed him in the article Moi Do Thang Tu Ve... is completely unprofessional and unfair to the late Pham Huan and **extremely insensitive** to his surviving widow.

Based on the foregoing, this serves as our formal notice that Le Minh Ngoc’s article entitled Moi Do Thang Tu Ve... misquoted and misinterpreted Pham Huan’s work and as our demand that you refuse the publication of the article entitled “Moi Do Thang Tu Ve...” by Le Minh Ngoc. If you disregard this notice, you may be liable to the Estate of Pham Huan, the Estate’s representative Hung Pham, and the late Pham Huan’s widow Minh-Ha Pham.

Very truly yours,

Hung Pham
Estate of Pham Huan’s representative

Minh-Ha Pham
Pham Huan’s Widow

Should you wish to discuss the issues raised in this letter, please do not hesitate to contact our office. Thank you.

Very truly yours,

V.U.S.A. LAW OFFICES, APC

Michael Chinh Vu
Attorney at Law

MCV/ttn

Cc: Mrs. Minh-Ha Pham
Mr. Hung Pham

V.U.S.A.
LAW OFFICES

Michael Chinh Vu, Esq
André Quang Vu, L.A.

August 09, 2007

Mr. Norman Minh Ngoc Le
62 Blue Island Street
Sebastian, FL 32958

RE: Publication of Moi Do Thang Tu Ve...

Dear Mr. Le:

Our office represents the Estate of Huan Pham. Please direct all future communications to this office.

I understand that you are the author of the article entitled Moi Do Thang Tu Ve..., which has been published in at least three different newspapers and the www.nhaydu.com website.

I have thoroughly reviewed the book entitled Cuoc Triet Thoai Cao Nguyen 1975 by Pham Huan, especially page 257, and your above-referenced article. In the late Pham Huan’s book, it is stated, “Đó là thực trạng và tinh thần chiến đấu của các đơn vị chủ lực Quân Đoàn II, và Lữ Đoàn 3 Nhảy Dù trong những ngày sau cùng trên chiến trường Cao Nguyên.” Then a new paragraph states, “Pleiku, Kontum, Nha Trang: Chưa đánh đã bỏ chạy! Đúng!”

However, in your article, you misquoted the above paragraphs. Instead of quoting them as two separate paragraphs, you replaced the last period in the first paragraph with a comma, and combined the two paragraphs together as one. In doing so, you essentially changed the dynamics and meaning of what the late Pham Huan intended. Thereafter, you accused Pham Huan of writing that Lu Doan 3 Nhay Du essentially ran away before the fight began! You misquoted and misinterpreted Pham Huan’s aforementioned writing and then made the misinterpretation as the central theme of your article entitled Moi Do Thang Tu Ve..., even though you knew or should have known that it was not what Pham Huan actually intended. Your reckless disregard of Pham Huan’s intention and ridiculed him in your article is completely unprofessional and unfair to the late Pham Huan and extremely insensitive to his surviving widow.

Regardless whether you intentionally or negligently misquoted Pham Huan’s writing, you are legally obligated to retract your article and issue a formal apologize to Pham Huan, his surviving spouse Minh-Ha Pham, and the Estate’s personal representative Hung Pham. Demand is hereby made that you withdraw and retract your article entitled Moi Do Thang Tu Ve... and to issue a formal apology to Mrs. Minh-Ha Pham and Mr. Hung Pham within 30 days from the date of your receipt of this letter. Otherwise, they will consider appropriate legal actions to ensure that misdeeds would not go unpunished.

142 East Mission Street, San Jose, CA 95112 • Tel: (408) 288-7400 • Fax: (408) 288-7798 • www.vusalaw.com